

Особеностите на Майеровата проза сж присъщи и на поезията му, — на онѣзи дивни пѣсни и баллади, въ които всѣки образъ е изрѣзанъ като съ длето, всѣка дума внимателно прѣтеглена на възникъ на художественния тактъ. Грижливостта на художника къмъ своите духовни рожби, къмъ външната имъ сизелировка и вътрѣшния имъ строй, напомня грижливостта на най-добрите майстори-гравйори. Историята на поезията не знае другъ художникъ на словото, тъй да се е мѣчилъ надъ обработката на своите творения и неговата работа да е тъй достойна за негова поетически гений. Безъ да изгуби простота, негова стихъ е извънредно сбитъ и лишенъ отъ баластъ на думи, поради което него обикновено прѣворосватъ — Тацитъ на нѣмския стихъ.

Конрадъ Фердинандъ Майеръ е единъ отъ учителите на нѣмскитъ модерни поети. Отъ него те сж учили да не замонтатъ мислите си въ многословие и да не замѣгляватъ чувствата си съ блудкава сантименталность. Неговите баллади сж едни отъ най-хубавите въ нѣмската поезия, най-богата съ такъва родъ творения, и съ тяхъ той пръвъ е насочилъ модерните нѣмски поети, вървящи по неговите стѣпки, — че изворъ на баладата не трябва да е само играта на чувства и настроения, но и сериозна мисль.